

Δέσμιοι στα πάθη μας ή ελεύθεροι;

/ Γνώμες

Άλλη μιὰ διδακτικὴ περικοπὴ (η' 27-39) μὲ κοινωνικὸ περιεχόμενο μᾶς παρουσιάζει Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς αὐτὴν τὴν Κυριακὴ. Ἕνας ταλαίπωρος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὰ Γάδαρα, μιὰ εἰδωλολατρικὴ πόλη στὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς Γαλιλαίας, στὴν περιοχὴ τῆς Δεκαπόλεως τῆς Παλαιστίνης, ἔχει κυριολεκτικὰ πιαστῇ στὰ δίχτυα τοῦ πονηροῦ «ἐκ χρόνων ἱκανῶν»· ἔκτοτε «ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.» (Λουκ., η' 27)

• *Της Σοφίας Μπεκρὴ (φιλόλογος-θεολόγος)*

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς γνωστόν, πλάστηκε νὰ εἶναι εἰκόνα Θεοῦ καὶ νὰ πορεύεται πρὸς τὴν ὁμοίωσή Του. Ἐὰν δὲν προσέξῃ στὴν πορεία Του καὶ «ξαστοχήσῃ» -ἁμαρτάνῃ-, τότε τὰ κάθε λογῆς δαιμόνια καιροφυλαχοῦν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν μέσα του. Καὶ ὅταν τὸ δαιμόνιο «συν-αρπάζει» τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἄγει καὶ τὸν φέρει, τὸν πηγαίνει ὅπου θέλει, «ἐς χώρας ἐρήμους», μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους

καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνία. Τὸν καταντάει, ἀκόμη, γυμνὸ καὶ ἄοικο, ὥστε χρειάζεται νὰ τὸν δένουν «ἀλύσει καὶ πέδαις», χειροπόδαρα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐπιτίθεται. Παρὰ ταῦτα, τὸ «ἰσχυρό» δαιμόνιο σπάζει καὶ αὐτὲς τὶς ἀλυσίδες τοῦ δαιμονισμένου, ὁ ὁποῖος σκορπίζει γύρω του τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο.

Τρομερό, πράγματι, πάθος εἶναι ἡ δαιμονοπληξία. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸ ξένο σῶμα, τὸ δαιμόνιο, πλέον δὲν ὀρίζει τὸν ἑαυτό του, τὶς ἐνέργειές του, ἑτεροκαθορίζεται ἀπὸ αὐτὸ ποὺ κυριαρχεῖ μέσα του καὶ τὸν ταλαιπωρεῖ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Ἀληθινὸ μαρτύριο! Θέλει ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατέχεται ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ πάθος νὰ ξεφύγῃ, νὰ λυθῇ ἀπ' τὰ δεσμά του καὶ δὲν μπορεῖ. Ἀντιθέτως, τὰ δαιμόνια χορεύουν μέσα του καὶ τὸν κάνουν ὅ τι θέλουν, ἀπειλῶντας νὰ τὸν συντρίψουν ὀλοκληρωτικά.

Ὁ Κύριος, ὅμως, σπλαγχνίζεται τὸ πλάσμα Του, ποὺ τὸ βλέπει ἀλυσσοδεμένο μὲ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας καὶ σπεύδει σὲ βοήθεια, διότι γνωρίζει ὅτι ὁ ἀλυσσοδεμένος δὲν βρίσκει ἀπὸ μόνος του τὴν δύναμη νὰ ἀποτινάξῃ τὰ δεσμά ποὺ τὸν περισφίγγουν.

Γιὰ δύο, λοιπόν, λόγους μεταβαίνει ὁ Κύριος στὴν ἁμαρτωλὴ αὐτὴν χώρα, ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. Πρῶτον, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἁμαρτωλὸ Γαδαρηνό, ὁ ὁποῖος, ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς ἐπίσης ἁμαρτωλοὺς ἀλλὰ ἀμετανόητους συμπολίτες του, ἐπιθυμεῖ νὰ «σωφρονιστῇ», καὶ δεύτερον, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰν ἀπάντησιν στοὺς μαθητὲς Του, ποὺ ἀναρωτιοῦνταν λίγο πρὶν, βλέποντάς Του νὰ ἐπιτιμᾷ τὸν ἄνεμο καὶ νὰ γαληνεύῃ τὰ κύματα: «τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;» (Λουκ., η' 25) «Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν;» Ποιὸς εἶναι, ἄραγε, αὐτός ποὺ κάνει τὰ θαυμαστὰ αὐτὰ πράγματα; Εἶναι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, οὐρανίων καὶ ἐπιγείων, στὸν Ὅποῖον καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται, διότι «καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσιν καὶ φρίττουσιν».

Γι' αὐτό, καὶ στὴν περίπτωσιν τοῦ δαιμονισμένου Γαδαρηνοῦ, μόλις τὰ δαιμόνια ἀντικρύνουν τὸν Κύριό των, ἀναγνωρίζουν τὴν θεότητά Του καί, ὡς λεγεῶνα ποὺ εἶναι, κράζουν ὅλα μαζὶ συντεταγμένα, μὲ μιὰ φωνή: «Τί ἐμοὶ καὶ σύ, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου;» (ὁ. π. 28) Ἐπειδὴ, ὅμως, γνωρίζουν ὅτι, λόγῳ ἀμετανοησίας, τὰ ἀναμένει ἡ αἰωνία καταδίκη, γι' αὐτὸ Τὸν ἐκλιπαροῦν «ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.», νὰ μὴν τοὺς συντρίψῃ, δηλαδή, ἀκόμα, ὀλοκληρωτικὰ ὁ Κύριος, ἀλλὰ «ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς τοὺς χοίρους εἰσελθεῖν.» (ὁ. π. 30-32)

Καὶ ὁ Κύριος ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθουν στοὺς χοίρους, μήπως καὶ σωφρονιστοῦν, τὴν ὕστατη στιγμὴ, οἱ ἁμαρτωλοὶ Γαδαρηνοί, ποὺ ἔκαναν παράνομα ἐμπόριο χοίρων, γιὰ κερδοσκοπικοὺς λόγους. Μάταια, ὅμως! Ἐκεῖνοι οἱ ταλαίπωροι, ὅταν συνειδητοποιοῦν τὴν ἀπώλεια, θρηνοῦν γιὰ τοὺς χοίρους ποὺ ἔχασαν καὶ ὄχι γιὰ

τις δικές των ἀκαθαρσίες. Ποιός είναι τελικὰ ὁ πραγματικὰ ταλαίπωρος, ὁ δαιμονισμένος Γαδαρηνός, ποὺ θέλει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πάθος του, ἢ οἱ δαιμονολάγνοι συντοπίτες του, ποὺ παραμένουν προσκολλημένοι σὲ αὐτά;

Ὅσο γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς λοιποὺς δαιμονόπληκτους ποὺ ἐπιτρέψαμε στὰ κάθε λογῆς δαιμόνια, τὶς ἁμαρτίες μας, νὰ εἰσέλθουν καὶ νὰ κατοικήσουν μέσα μας, νὰ σκεφτοῦμε τί πραγματικὰ θέλουμε, νὰ παραμένουμε πεισματικὰ δέσμιοι στὰ πάθη μας, ἢ νὰ ζητήσουμε τὴν λύτρωσή μας ἀπὸ τὸν Κύριο τῆς σωτηρίας; Ἐνὰ μόνον μὴν σκεφτοῦμε. Ὅτι γιὰ τὶς δικές μας, μικρὲς ἢ μεγαλύτερες ἀστοχίες, φταίει ὁ Κύριος. Τὸ ὀρθό, ὅπως λέει καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἀδελφόθεος στὴν ἐπιστολή του, εἶναι ὅτι ὑποφέρουμε καὶ ταλαιπωρούμαστε ἀπὸ τὶς συνέπειες τῶν ἁμαρτιῶν μας (Ἰάκ., α' 13-17) καὶ ὅτι ἡ δοκιμασία μας αὕτῃ εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν «τιμωρία» μας, ἡ παιδαγωγία μας γιὰ τὴν ἐκζήτηση τῆς μετάνοιας καὶ τῆς σωτηρίας μας.

Τὸ ζήτημα εἶναι ἐάν θέλωμε νὰ σωθοῦμε. Θέλωμε νὰ καθίσωμε «ἱματισμένοι καὶ σωφρονοῦντες παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ» καὶ νὰ ἀπολαμβάνωμε πλέον, ὅπως ο πρῶην δαιμονισμένος, θεραπευμένοι τὸν λόγο Του, ποὺ εἶναι λόγος ζωῆς αἰωνίου, ἢ μήπως, σὰν τοὺς λοιποὺς Γαδαρηνούς, λυπόμαστε ποὺ χάσαμε τοὺς χοίρους μας, τὶς ἀκαθαρσίες καὶ τὰ πάθη μας, περισσότερο ἀπ' ὅτι λυπόμαστε, διότι χάσαμε τὸν Κύριο ἀπὸ ἀνάμεσά μας; Τί μᾶς φοβίζει, τελικὰ, περισσότερο; Ἡ ἀπώλεια τῶν χοίρων ἀπὸ τὴν πόλιν μας ἢ ἡ ἀπουσία τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν καρδιά μας;

Ἐὰν στενοχωρούμαστε γιὰ τὸ πρῶτο, θὰ συνεχίζωμε νὰ ζοῦμε δέσμιοι καὶ ἀλυσοδεμένοι σὰν τοὺς σκλάβους στὰ δεσμά των. Ἐὰν θλιβώμαστε γιὰ τὸ δεύτερο, διότι ζοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο, τότε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι Ἐκεῖνος ὃχι μόνον δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ συντριβοῦμε ἀπὸ τὰ πολλὰ μας πάθη, ἀλλὰ θὰ σπεύσῃ ὁ ἴδιος πρὸς συνάντησή μας, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἐλπίδα σωτηρίας, ὅπως ἔδωκε καὶ στὸν δαιμονισμένο Γαδαρηνό, ποὺ ὃχι μόνο τὸν θεράπευσε ἀπὸ τὸ μαρτυρικό του πάθος ἀλλὰ καὶ τὸν κατέστησε ἀληθινὸ κήρυκα μετάνοιας σὲ ὅλη τὴν πόλιν του (ὁ.π., 39).

Μακάρι καὶ ἐμεῖς νὰ ἀξιωθοῦμε μιᾶς τέτοιας μαρτυρίας γιὰ τὴν δική μας ψυχικὴ καὶ σωματικὴ θεραπεία πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ γιὰ τὴν σωτηρία ἡμῶν καὶ πάντων ὧν τὴν ἐπιθυμοῦν. Ἀμήν! Γένοιτο!

Πηγή: pemptousia.gr